

28.	P	Venčeslav, mučenec	Otoče	17.30	za mir in dobre odnose
29.	T	Mihael, Gabriel, Rafael, nadangeli	Kamna Gorica	17.30	†† Potočnikove
30.	S	Hieronim, duhovnik			maše v fari ne bo
1.	Č	Terezija Deteta Jezusa, devica	Dobrava	17.30	po namenu
2.	P	Angeli varuhi prvi petek	Kamna Gorica	12.00 17.30	popoldne obhajam bolnike po namenu
3.	S	Gerard, opat	Dobrava Lesce	17.00 19.30	†† Blaža in Francija Pogačnik začetek katehumenata
4.	N	ROŽNOVENSKA NEDELJA	Kamna Gorica	8.00	v dober namen – za sosede
5.	P	Marija Faustina, redovnica	Otoče	17.30	†† tete in strice
6.	T	Bruno, ustan. kartuzijanov	Kamna Gorica	17.30	† Antona Koselja, 30. dan
7.	S	Rožnovenska Mati Božja	Kamna Gorica	17.30	† Marijo Šimnic, obl.
8.	Č	Benedikta, mučenka			maše v fari ne bo
9.	P	Abraham in Sara, očak	Kamna Gorica	17.30	† Jaka Eržena
10.	S	Danijel, mučenec	Dobrava	17.00	†† Katarino in Darjo Flajs
11.	N	28. NEDELJA MED LETOM	Kamna Gorica	8.00	za farane

PRIPOROČAM SE ZA MAŠNE NAMENE.

V četrtek 1. 10. pričenjamo z oktobrsko pobožnostjo – z molitvijo rožnega venca. Vabim vas, da se nam pred mašo pridružite v cerkvi, lahko pa to molitev molite tudi doma, skupaj z družino. Prosimo Boga za blagoslov.

Vse, ki bi se želeli priključiti k skupini odraslih, ki se pripravlja na zakramente, ki jih še niso prejeli (na zakramente krsta, spovedi, obhajila in birme), vabim, da pridete v soboto 3. oktobra po maši v leško župnišče, da se dogovorimo in skupaj začnemo katehumenatska srečanja. Morda pa se kakšen par odloči tudi za prejem sv. zakona? Potem se oglasite v župnišču.

Izdala župnija Kamna Gorica. Odgovarja: Marko Avsenik, žup. upravitelj.

El. naslov: marko.avszenik@rkc.si Telefon: 041 614 964

ŽUPNIJSKI LIST

ŽUPNIJE

KAMNA GORICA

Letnik 3. Št. 20. (od 27. 9. do 11. 10. 2026)

Franz Werfel: PESEM O BERNARDKI

... Bernardka se razgleda po bližnjih topolih, da bi videla, če morda v višinah ni še kaj vetra, ki se je v Massabielli ujel v trnov grmič. Topolovo listje, ki sicer vedno trepeti, zdaj negibno moli v zrak. Znova se obrne proti votlini, ki je od njenega sedeža oddaljena komaj deset korakov. Sedaj se tudi divja roža spet negibno oklene skal. Najbrž je bila prevara.

Vendar ni prevara. Bernardka si mane oči, kih zapre, odpre, spet zapre, spet odpre, najmanj desetkrat, slika se ne spremeni. Dnevna luč je še prav tako svinčena, kakor je bila prej. Samo v skalni vdolbini votline podobni loku je videti močno svetlobo kakor zlat ostanek močne sončne luči. V siju migetajoče luči stoji nekdo, kakor bi prišel iz podzemlja po dolgi, toda nenaporni in udobni poti. Ta nekdo ni noben duh, nikakršna prozorna slika, nikakršne sanje, temveč zelo mlada gospa, nežna in lepa, iz mesa in krvi, prej majhna kakor velika, prosto stoji in se ne zadeva v ozki oval skalne vdolbine. Mlada gospa ni navadno opravljena, vendar ne nemoderno. Ni sicer ozko prepasana in ne nosi pariške krinoline, toda snežno bela obleka razločno poudarja nežno rast. Ni dolgo, kar je Bernardka videla v cerkvi poroko mlajše Lafitove hčerke. Gospejino obleko bi najlažje primerjali z obleko premožne neveste. Posebno dragoceno tančico, ki ji pada od glave do gležnjev. Videti je, da gospa ne nosi stolpičaste frizure in da ne uporablja kodralnih škarij, kakor je v takih krogih navada. Nekaj nagajivih kodrov svetlo rjavih las ji je ušlo spod tančice. Precej širok moder pas, narahlo zavozlan pod prsi, ji visi do kolen.

Kakšna, skoraj boleča modrina, vendar prijetna! Iz kakšnega belega blaga pa je obleka, tega ne bi mogla določiti niti gospodična Peyret, ki je šivilja za vso najbogatejšo gospodo v Lurdu. Včasih se posveti kakor atlas ali saten, včasih potemni kakor neznan nežen belkast baržun, potem je spet videti kakor tanek batist, ki se zgane ob najmanjšem premiku udov. Najzanimivejše pa opazi Bernardka nazadnje. Mlada gospa je bosa. Majhne ozke noge so kakor iz slonovine, da, skoraj alabastrne. Niti malo rdečega ali rožnatega ni primešanega belini; kakor da še nikdar niso stopile na zemljo. Noge so v pravem nasprotju s sicer živo telesnostjo nežne deklice. Najbolj čudoviti pa sta zlati roži, ki sta na členkih dolgih prstov obeh nog. Ni mogoče videti, kako. Tudi ni mogoče videti, kakšne vrste sta: ali sta prelepa dragulja ali močna slikarja. Bernardka občuti najprej kratko grozo, nato za dalj časa strah. Tod ato ni strah, ki ga pozna, strah, ki te prisili, da odskočiš in bežiš. Ta strah je topel objem in človek si želi, da bi trajal, trajal. Čez čas preide strah v nekaj, česar Bernardka ne more prav razumeti. Najbolj podobno je tolažbi. Bernardka do tega hipa ni vedela, da je potrebna tolažbe. Saj ni razumela, kako težko življenje ima, da je velikokrat lačna, da živi v temni luknji v Cachotu (prehodnem zaporu) s petimi ljudmi v ozkem prostoru in da mora včasih vso noč loviti sapo. Tako je pač bilo in tako bo najbrž vedno ostalo. Kakor

nujnost. Sedaj pa jo vedno bolj ovija tolažba, ki ji ne ve imena in se ji zdi kakor vroč tok usmiljenja. Ali se smili sama sebi? Da! Toda njena zavest je tako odtrgana, da jo sladkost usmiljenja docela preplavlja, prebada do zadnjega vlakna.

Medtem ko valovi pretresljive tolažbe preplavljajo Bernardkino srce, je z očmi trdno uprta v obličje mlade gospe. Ta je s svoje strani zaposlena s tem, da nudi in podarja deklici svoje obličje. Čeprav je videti, da mirno stoji v vdolbini, se zdi, da prihaja vedno bliže, kolikor bolj se Bernardkini pogledi upirajo vanjo. Mogla bi prešteti utripe trepalnic, ki so od časa do časa, zelo redko, zakrile čudovito belino in modrino oči. Njena polt je kljub brezmadežnosti tako živa, da je na pordelih licih lahko opaziti svežino, ki jo povzroča mraz zimskega dne. Ustnice niso slovesno stisnjene, temveč rahlo, kakor nezavedno odprte, tako da je videti mladostni blesk zob. Bernardka ne opazuje posameznih delov te ljubkosti, zagledana je vseskozi samo v celoto... Še na misel ji ne pride, da je prikazen nekaj nebeškega. Bernardka ne kleči v somračni cerkvi. Sedi na kamnu, blizu izliva potoka Savy v Gavo. Mrzel februarški dan je in v mlahavi roki drži nogavico. Samo tega se zaveda, da je ženina lepota, ki jo opijanja, nenasitna. Gospejina lepota je prva in poslednja sila, Soubirousovega otroka popolnoma oklene... Še vsa ohromela od zamaknjenja se Bernardka nenadoma domisli, da njeno vedenje ni spodobno. Ona sedi, gospa pa stoji. Tudi ji je nerodno, da ima na levi nogi nogavico, na desni pa ne. Kaj naj napravi? Počuti se krivo, vstane.

Gospa se pomirjujoče nasmehne. Ta nasmeh še bolj osvetli njeno ljubeznivost. Sedaj se Bernardka nerodno prikloni, kakor je navada lurških šolark, če srečajo sestro, abbeja Pomiana ali celo gospoda župnika Peyramela. Gospa takoj odzdravi, toda ne hladno, kakor je navada visokih osebnosti, temveč s pravim prijateljskim pozdravom. Večkrat prikima in njen nasmeh je še jasnejši. Pozdrav ustvari nov položaj. Odnos se poglobi. Med osrečeno in njo, ki je osrečevala, se vzpostavi tok prijateljske vdanosti, neke davne povezanosti, nekaj kot ganljivo, pristrčno zarotništvo. Jezus Marija, se domisli Bernardka, ona stoji in jaz stojim. Da bi izkazala gospe spoštljivost, poklekne na prodnato obrežje in se z vsem obrazom zagleda v votlino.

V dokaz, da je deklico razumela, stopi gospa z alabastrnimi nogami, na katerih se svetila zlati vrtnici, kratek korak proti robu skale. Dlje ne more ali pa noče iti. Potlej nekoliko razpre roke, kakor bi hotela nekoga objeti ali dvigniti. Roke so po nežnosti in belini podobne nogam. Na dlaneh ni opaziti ne rdeče ne rožnate barve.

Sedaj se dolgo ne zgodi nič. Zdi se, da mora mlada gospa prepustiti ali bolje rečeno, da nalašč hoče, da Bernardka sama prične. Tej pa dolgo nič ne pade v glavo, temveč samo kleči in gleda in gleda ter kleči. Med obema leži neka blažena zadrega, ki deklico rahlo tišči. Rada bi s svojo ponižno majhnostjo po svojih močeh Gospe olajšala srečanje. Hkrati pa se v Bernardkinem začaranem duhu pričneta porajati čuječnost in prebujajoča se zavest. Od kod je prišla Gospa? Iz notranjosti zemlje? Ali more iz notranjosti zemlje kaj dobrega priti? Vse dobro, nebeško, pride od zgoraj. Kar pride od zgoraj, se pripelje na oblakih in sončnih žarkih, kakor je to videti na slikah v cerkvi. Kdo je mlada

gospa in od kod je prišla s svojimi bosimi nogami; ali je prišla po naravni ali nadnaravni poti – ena stvar je posebno nerazumljiva: zakaj si je izbrala ravno Massabillsko votlino, to umazano luknjo, ki jo vedno preplavlja voda, kjer leže kosti in prod, kjer se mudijo svinje in kače? Zakaj si je izbrala ta kot, ki se ga vsi ljudje boje?

Bernardka te zadrege ne vzame nič preveč resno. Vse njeno bitje vriska zavoljo Gospejine lepote. Ni lepote, ki bi bila samo telesna. Iz vsakega človeškega obraza, ki ga moremo imenovati lepega, proseva neka luč, ki je, čeprav je navezana na fizično obliko, vendar duhovne narave. Gospejina lepota pa je videti manj telesna kakor katerakoli druga. Duhovna luč sama je, ki se imenuje lepota. Premagana od te luči in malo zavoljo tega, da bi se prepričala o Gospejinem poreklu, se skuša Bernardka pokrižati.

Križ je zelo preizkušeno sredstvo proti vsem dušnim strahovom, ki Bernardko preganjajo že od zgodnje mladosti. To niso samo strahovi nočnih sanj. Tudi ob svetlem dnevu je videla vsako stvar kakor sliko v okvirju. Cachotske stene so posute z velikimi vlažnimi madeži. Kadar čepi v kotu ali ob jutru brez spanja strmi v zid, se ti madeži hitro spreminjajo v neverjetne oblike, ki dobivajo podobe spačenih, demonskih obrazov... Bernardka, ki je z očmi prisesana na brezkrvne gospejine noge, hoče vzdigniti roko, da bi se prekrizala, toda zaman. Roka je težka in hroma ter visi ob telesu kakor neznana teža. Niti prsta ne more premakniti. Vendar ji tudi ta ohromelost ni neznana. Včasih, v mučnih sanjah, ko je hotela klicati Odrašenika na pomoč proti napadom hudega duha, so ji odpovedali udje in glas. Toda tokrat se ji zdi, da je vzrok za to nemoč neke druge. Morda je Gospa uganiła njene preudarne misli in jo hoče zato kaznovati. Mogoče pa se je Bernardka pregrešila s tem, da se je poskušala prekrizati in je s tem napravila nepopravljivo napako. Kar zadeva križ, ima Gospa gotovo prednost.

In res: Gospa v votlini zdaj zelo počasi, učeče dvigne desnico s svojimi nežnimi prsti in napravi prek obraza velik, bleščeč križ, ki ga Bernardka še pri nobenem človeku ni videla. Zdi se, da je ostal v zraku. Pri tem ima obraz zelo resen in ta resnost je nov val tiste ljubkosti, ki omamlja. Bernardka se je do sedaj v življenju, kadar se je pokrižala, kakor vsi drugi ljudje, komaj pritaknila čela in prsi. Zdaj pa čuti, kako jo je nekdo z ljubeznivo silo prijel za roko. In ta ljubezniva sila jo vodi za ledeno mrzlo roko kakor otroka, ki ne zna pisati, da napravi tisti veliki in neizrečeno lepi križ na čelo. Zdaj Gospa spet prikima in se nasmehne, kakor da bi se posrečilo nekaj pomembnega in neprecenljivega.

Po tem križu nastane nov premor, ki ga napolnjujeta očarljivo gledanje in ljubezen. Bernardka bi rada nekaj povedala, prišla z besedo na dan, vsaj z brezobličnimi glasovi, jecljaje, s spoštovanjem in nežnostjo. Toda, ali sme spregovoriti, preden ne spregovori Gospa? Seže v žep in izvleče rožni venec. Kaj boljšega ne zna napraviti... (vse lurške žene nosijo rožni venec stalno pri sebi kot zvesto orodje svoje pobožnosti)... Zdaj pogumno dvigne svoj molek oglodanih črnih kroglic proti Gospe. Videti je, da je Gospa na to že dolgo čakala. Spet se nasmehne in prikima, kakor da jo je deklčina domislica zelo razveselila. Tudi v njeni lahko dvignjeni desnici je opaziti rožni venec..., dolga veriga bleščečih biserov, ki sega skoraj do zemlje. Tudi kraljica nima takega. Na koncu molka se blešči zlat križ.

Bernardka je vesela, da more slišati svoj glas, čeprav se ji zdi popolnoma spremenjen. »Zdrava Marija, milosti polna,« prične prvo desetko zdravamarij... Gospa pa jo tiho posluša.